Ч. 256 Второк 16 (28) падолиста 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Авдиенция членів славяньского християньско-народного союза у Цісаря. — З анґлійско-трансвальскої війни).

Велику вагу приписують нинішному засіданю виконуючого комітету правиці, на котрім Чехи мають остаточно подати услівя, під якими готові би були відступити від дальшої обструкциї. Супротив вістий, що чеські посли в теперішній хвили готові би взяти участь в новій конференциї, аби промостити дорогу до ческо-німецкого порозуміня, вказують Німці на свою проґраму з Зелених сьвят і обстають при тім, що лиш она може бути підставою до розпочатя дальшої угодової акциї. Сильне враженє в німецких кругах викликали конференциї міністра внутрішних справ, др. Кербера, з послами Енґлем і Пальфім. До Politik доносять з Відня: Правительство звернуло ся до управи ческого клюбу з предложенем до угоди. Вже в часї послїдного засїданя палати відбували ся цікаві конференциї між міністрами: ґр. Клярім і др. Кербером а пп. Енґлем і Пальфим. Провідник ческої шляхти, ґр. Пальфі, звернув увагу др. Кербера на небезпечну ситуацию парляментарну, і виказав надію, що чейже правительству не може зависїти на тім, аби викликати катастрофу, котру можна би оминути через успокоєнє ческого народу. То само сказав ґр. Кляріому і др. Енґель. Відтак відбула ся конференция др. Кербера з п. Енґлем і тревала $1^1/_2$ години. Кажуть, що та конференция дотикала нового введеня ческого языка у внутрішнє урядованє. В тій самій справі переговорював ґр. Клярі і з ґр. Штірґком.

На засїданю Славяньского християньско-народного Союза дня 23 с. м. здавали справу покликані до Цїсаря посли Повше і др. Булят. Повше подав про свою авдиенцию от що: Цїсар обговорював політичне положенє, вказав на конечність скорої полагоди найпильнїйших державних потреб, до котрих зачислив квоту, закон про переказанє стравних податків і буджетову провізорию, і апелював до клюбу, щоби се уможливив навіть теперішньому міністерству, котре має перевести сї задачі. Допера по переведеню сих задач можна буде подумати про тревале парляментарне міністерство коаліцийне. Пос. Повше відповів на то, що злучені в Союзї народности, Русини, Словенцї і Хорвати вже з огляду на національні потреби мусять вступати ся за парляментарним форум, позаяк лише тут їм можливо боронити своїх законами запоручених прав. Наш Союз держить ся кріпко правицї, позаяк в ній бачить найприроднїйших союзників, заступників всіх австрийских Славян, як і німецке католицке сторонництво, з котрим лучать наш Союз подібні цїли в релїґійних і економічних справах. Все те спонукує нас вірно витревати по стороні наших союзників, тим більше, що й теперішнє т. зв. урядниче міністерство показало ся для нас зовсім неприязним, як се доказує іменованє судового президента в долїшній Стириї, що викликало роз'ярене в словеньскім народї. Ми витреваємо з нашими союзниками, позаяк будучина нам невідома і непевна і ми устроїмо наше політичне становище по зрілім розважению наших обовязків супротив наших народностий, котрі заступати вважаємо нашим трудним обовязком. Др. Булят подав таке справозданє: Цїсар підніс причини, котрі его спонукали в тій хвилї покликати урядниче міністерство. Коли уми успокоять ся, буде спроможно утворити парляментарне міністерство. Тепер є воля Є. Величества, щоби се правительство перед кінцем року полагодило квоту, закон про переказанє стравних податків і бджж. провізорию. Др. Булят заявив, що в своїй річи про правительственну проґраму в палаті вже зазначив, що Слав. Союз горячо бажає привернення правильних парляментарних відносин і буде мати на оцї потреби держави. По его думцї в тих справах нема в Союзї принципіяльних ріжниць. Але позаяк Союз складає ся з трех народних ґруп, котрі мають специяльні бажаня і потреби, то не може він ручити за однодушність всїх. Може однак заручити, що народна хорватска ґрупа принципіяльно не є прихильна згаданим справам. Славяньский Союз заступає в першім ряді народний принцип і длятого вразило его немило безусловне знесенє языкових розпоряджень. Слав. Союз. бажає і вижидає предложеня начерка языкового закона обнимаючого всї краї. На запитанє Цїсаря, чи Чехи на се згодили-б ся, притакнув др. Булят, позаяк Чехи нераз висловили такий погляд. Цїсар звернув бачність на трудности при укладї такого закона з огляду на подробицї, які треба би при тім увзглядняти. Др. Булят думає, що трудности не є непоборимі, однак на-

---

6)

В серци горбатого.

(З польского — Естеї.)

(Дальше).

— І чому би ти не мала віддати ся? — підсувала немилосердно Івася. — Та він сюди хиба не дармо ходить, а як тебе любить, то не горди порядним чоловіком, бо то гріх.

— Коли він горбатий! — крикнула Марися з розпукою в голосї. — Тим гадала пересьвідчити сестру; забула в тій хвили о єї калїцтві.

— І що з того, що горбатий? Порядний, честний, ти сама говорила. Має і становище і власний кут — сам говорив, щоощадив трохи гроша.

— А нехай щадить, але не для мене — відповіла знов знетерпеливлена Марися, і почала завзято шити.

Тимчасом пан Валерий робив собі страшні докори — як він сьмів, як він міг відважити ся. Атже она вижене его як пса; добре єму так. Що єму до неї? Він горбатий, — она як мальована, як образ.

І почав собі докоряти, ганьбити себе послїдними словами, а що гірше, на невиннім горбі пімстив ся, і бив себе кулаками аж дуднїло.

Три дни ходив як пяний по місті, хотів вертати до свого уряду, до почти, але не ставало єму сил до того. Однако не сьмів у Марисї показувати ся. Коли его обуренє на самого себе змінило ся на співчутє для себе, на великий жаль для своєї недолї — сказав собі: „Нехай мене вижене. Атже ще раз мушу єї побачити. Чи я гірший від иньших?"

І пішов.

Марися не вигнала его, хоч не усьміхала ся до него солодко і свобідно як давнїйше. Він добре то замітив — дуже посумнїв, а пращаючи єї і темну, говорив до себе: „Вже мене не будуть так часто бачити. Хто би там стерпів таку потвору. Мене нїхто нїколи не міг стерпіти".

Однако признавав в дусї, що темна була для него лїпша як звичайно, але гадав собі:

— Калїка, то розуміє мене. От, чому то я єї не можу любити, лише тамту. Захотїло ся страхопудови — ой, дурний, дурний!

Однако коли так бив ся з гадками, і не їв вже та не пив з великої турботи, так собі сказав:

— Треба їхати, нема що дїяти! Піду, попращаю ся з ними, і більше не верну. Треба хлїба пильнувати, аби чоловік не здох з голоду. Лїпше було би й здохнути, але таки то житє тверде. А начальник вже й так дивить ся косо.

Отже пішов попращати ся з „ними".

Але Марисї не застав, хоч то було вечером. Застав лиш темну.

Угостила его сердечно, заставляючи чай і булки, і так їм якось гладко ішла розмова, що аж пізнїйше самі дивували ся.

Нї з сего, нї з того, почали жалувати ся одно перед другим на свою недолю; він чув, що она одна на сьвітї має его дїйстно за чоловіка, бо его горб не істнує для неї.

Сидїли напротив себе; она не маючи понятя о красї, бо єї очи глядїли в безмежну пітьму — він мав очи лише длятого, аби оцїнити, розріжнити просту лінію від кривої — аби оцїнити цїлу велич своєї недолї.

Однако в тій хвили не гадали о тім. Він говорив:

— Не весело вертати до дому, коли чоловік сам як палець на сьвітї.

Она спитала:

— А чому ви не жените ся:

— Хто би мене хотїв, — хотїв сказати з „моїм горбом", але того слова не міг нїколи вимовити голосно при людях.

— Кождий найде свою.

— Я своєї не найду — бо хочби й найшов, то она навіть не глянула би на мене.

— Так вам здасть ся.

— О, нї.

— А я вам кажу, що так.

Пан Валерий уважно поглянув на темну — і серце забило ся в его грудях. Мав силу спитати:

— А звідки ви знаєте?

— А може й знаю.

Хитра була Івася. Кождого дня ішла на приступ до серця Марисї, і кождого дня виломлювала кусень муру, т. є. опір, яким то серце було укріплене. Коли їй пан Валерий на вступі заявив, що то пращальна візита, дуже наполохала ся, бо була пересьвідчена, що Марися не дістане лїпшого жениха і що не дозволить їй відкидати щастя.

лежало би придержувати ся принципу рівноправности. Прав народів не можна жертвувати вигоді урядників і треба би вимагати, щоби урядники уміли поодинокі краєві язики. Цісар притакнув сему словами: „то правда“. Слав. Союз держить ся правиці, до котрої належать також чеські посли, котрих виборці пруть до обструкциї. Було би для того порадно, щоби для запобіженя тому, внесено начерк закона язикового як найскорше, а при тім в чисто-ческих округах реституовано ческий язик яко внутрішний урядовий. Цісар зазначив, що Німці тому не є противні. На останку порушив др. Булят справу внутрішнього язика урядового в Дальматиї, що не полагоджено від кільканацяти літ. Є. Вел. обговорював угодові справи з великою основностию, особливо закон про стравні податки. Др. Булят заявив також про льояльність хорватского народу, що Є. В. зволили приняти з великим вдоволенєм до відомости.

Стратеґічний плян Жубера і его переведене, викликує подив у всіх фахових військових кругах Европи. Головна річ того пляну полягає в тім, аби не допустити до концентрациї анґлійских сил в Наталю, порозбивати їх на поодинокі відділи і цілком їх від себе ізолювати. Уайта Жубер не лиш відтяв від сьвіта, але ще розбив его корпус на дві части. Коли Уайт довідав ся, що Бури окружають нову концентрацийну точку анґлійскої армії, Есткурт, звернув ся з частию свого війска на полудне і хотів, пробивши перстень Бурів, дістати ся до Есткурт. Жубер пропустив часть корпусу Уайта через перші свої лінії. Відтак з цілою своєю силою вбив ся клином в середину і відтяв цілу одну колюмну від пня анґлійскої армії. З заходу мали надійти до Есткурт дві анґлійскі колюмни, але Жубер і тим заставив дорогу і окружив з усіх сторін. Есткурт вже також окружене так само, як Ледісмес. Аби Анґлиї не могли тепер сконцентрувати ся в Пітермаріцбурґу, Жубер з головною своєю силою потяг під се місто. До Льондона доносять, що Пітермаріцбурґ вже обставлене 11-тисячною армією Жубера. Сими днями може прийде до рішучої битву між Жубером і головним корпусом Анґлійців, що іде на поміч Уайтови. Коли побідить Жубер, цілий Наталь і всі колюмни всхідної анґлійскої армії впадуть в его руки. Колиж побіда буде по стороні Анґлійців, пропаде ціла трансвальска армія, бо Жубер загнав ся за далеко і мав би против себе кільканайцять анґлійских колюмн, тих колюмн, що тепер позамикані сидять тихо, а на случай побіди Анґлійців возьмуть Бурів в кілька огнів. Жубер числить ся і з тою евентуальностию, бо заздалегідь велів пообсаджувати переходи через гори до Трансвалю. Ціла ґеніяльність пляну Жубера в тім, що він не лиш знаменито переводить офензиву, але і приготовляє плян і дорогу до відвороту. Бури заатакували вже анґлійский табор над рікою Мо і ґарнізон в Есткурт.

Новинки.

Львів дня 27-го падолиста 1899.

— Курс для машиністів. В державній школі промисловій в Кракові відбуде ся і в сім році курс для машиністів і обслугуючих парові кітли, а то від грудня 1899 до кінця марта 1900. Безпосередно по скінченю того курсу відбуде ся курс для машиністів ведучих льокомотиви, на котрий будуть приняті лиш ті, що відбули попередний курс для машиністів, або ті що зложать вступний іспит. Записи відбувають ся дня 29. і 30. падолиста в дирекциї школи промислової в Кракові. Услівя: окінчена школа народна і шестимісячна практика в слюсарстві, кітлярстві або при паровій машині. Вписуючий ся платить 6 зр. на наукові средства школи. Від тої оплати нема увільненя; дальшої оплати не складає ся.

— Загальні збори тов. „Клюб Русинок“ відбудуть ся в середу дня 29-го н. ст. падолиста, о 4-ій годині пополудни в компатах „Бесіди“ (ринок ч. 10) в слідуючим порядком: 1) справоздане секретарске з діяльности товариства; 2) справоздане касове і комісиї контрольної; 3) вибір виділу; 4) вибір контрольної комісиї; 5) внески членів.

— В справі окраденя воза почтового арештований третий спільник. Петро Зломкевич зізнав, що решту гроший 700 зр. дав сховати свому своякови в Липівци коло Любачева. Дирекция поліциї зарядила телеграфічно слідство і ревізию у того свояка. Почта відобрала доси 840 зр. від Кушніра, 100 зр. від Стеця, від Зломкевича 84 зр. а також найшли ся майже всі листи рекомандовані. Шкода виносить тепер 1000 зр., а коли найдуть ся гроші у Зломкевича, то лиш 300 зр.

— Обманьства. З Нового Санча пишуть: Перед судом тутешним станув власититель торговлі вин, Сруль Люстбадер обжалований о легкодушну криду. Засуджено его на дві неділї арешту. Власититель корінного склепу Ашер Фрідман збанкрутував і утік в незнанім напрямі. Натягнув він також людий на кільканайцять тисяч. — З Вадовиць пишуть: В грудни с. р. відбудуть ся перед тутешним трибуналом судів присяжних дві розправи о обманчі банкротства, против Озияса Марка, власителя реальности, що за помочию фальшивих векслів допустив ся обманьств на 90 зр. і против Мошка Шанцера, що утік до Америки, о фальшиве банкротство на 30.000 зр.

— Огні. В ночи з пятниці на суботу, коло 10-ої години вибух огонь в Мариямполи над Дністром на передмістю і знищив 18 загород і кількадесять господарских будинків.

— На кару смерти засудив оногди самбірский трибунал Івана Піха з Воютич за убийство другого селянина Філлковского. Причиною убийства була месть за програний процес о ґрунт.

— Обманьства еміґрацийних аґентів. Справоздане австро-угорского консуля в Куритибі, в Вразилиї, з дня 7-го вересня с. р. подає о аґенті еміґрацийнім Подарім такі вісти: 26 еміґрантів з Галичини, що за посередництвом Подарі'ого їхали до Паранагуи, в Вразилиї, дістали від него корабельні карти лише до Сантос. В наслідок того мусїли довший час там задержати ся і аж відтак на свій власний кошт поїхали дальше. За подорож з Сантос до Паранагуи заплатили 1700 зр., хоч Подарі забрав від них гроші за цілу подорож. — Инші знов чотири еміґранти вислали за порадою Подарі'ого свої річи з Галичини до Удіне під адресою Подарі'ого, а він мав їх відіслати до

Отже тепер піддавала жару серцю горбатого, аби дійти до цілі. Він своїм ушам не вірив, і питав:

— Може ви жартуєте? Бо не годить ся з бідного чоловіка так кпити.

— Чого маю жартувати?

— А що ви знаєте?

— Щось цікавого. Запитайте лиш Марисю.

— Панна Мария і слухати не хоче мого голосу.

— То лиш так видає ся.

— Або она стоїть о такого — і знов замовк.

— А може і дбає.

— О! панно Івасе дорога — і тут вже вхопив пан Валерий руку Івасї в свої обі руки і почав еї цілувати не раз, не два, але десять. — Або то правда? Або то може бути правда? — А голос так ему змінив ся від зворушеня, такий якийсь дур почула Івася коло себе, що аж затревожила ся і не знала, що діяти з тим шаленим горбатим.

На то увійшла Марися і задержала ся, бо не знала, що має значити дивне поведене пана Валерия. Однако він числячи на слова темної побіг ій на стрічу і знов почав цілувати по руках та дякувати, дуже дякувати. Спершу не знала за що, але коли догадала ся, не мала серця відіпхнути того бідака, що еї так страшно, так безмежно любив — отже конець був той, що Івася ідучи спати, перший раз відітхнула свобідно гадаючи о будучности — що горбатий вертаючи до свого заїзду не знав чи то чари, чи сон, чи смерть прийшла і він дістав ся до раю; — що Марися кладучи ся до свого твердого ліжка гадала: „Може то й не зле? Івася така рада, він такий щасливий, а я?“ Не вспіла відповісти на то „я“ і вже заснула. „Я“ у неї було маловажною річию, бо не мала нїколи часу гадати о собі.

Пан Валерий Маркуш не умів би сказати, що діяло ся в его души, коли опинив ся в своїм роднинім місті, аби устроювати дім для „неї“ — для Марисї.

То попадав в якусь дику шалену радість, то здавалось ему, що то лиш якийсь чудовий сон, то плакав зі зворушеня і дякував Богу, клякаючи і бючи поклони, каючись за давні гріхи. Коли на хвилю відорвав ся гадкою від улюбленої дівчини, аби займити ся справами свого уряду, то поворот тої гадки до любої викликував за кождим разом таке солодке чувство, якого мусять зазнавати ті, що в тяжкій недоли сходять зі сьвіта і будять ся в раю.

Щасливі гадки розпочинали ся звичайно від слів: „Марися буде моєю женою“ — а тоді розпливав ся в тій блаженности, в тій розкоши, що аж очи ему заступало, а серце придержував рукою, бо рвалось ему до Марисї і било хоч радістно то однако неспокійно.

Не знав, як то сказати людям, що він хоч горбатий женить ся. Мав охоту кричати і сголосити цілому сьвітови ту радістну новину, був би голосно розповідав воробцям і деревам і озеру, яке щастє его стрітило, а однако не сьмів, чогось встидав ся. І хоч в дусї чув ся таким гордим, так маловажив всіх достойників і можних сьвіта, в порівнаню до его щастя, то однако не міг набрати на стілько відваги, аби гордо похвалити ся перед иншими своїм щастєм.

Противно гордість уступила якійсь несьміливости, коли приходилось ему говорити о тім. Першою его повірницею була пані пекарева і хоч не бояв ся еї, то однако спустив очи, оповідаючи як то стало ся, і підніс їх аж тоді, коли хотів вичитати з очий повірниці, яке то враженє на ній зробило — підніс їх з дивним недовірем, глядів якоїсь насьмішки в усьміху, або злоби в словах, побоював ся чи люди не возьмуть Марисї за зле, що віддає ся за него, і знов горб давив его і пер до землї і важив більше ніж всі млиньскі камені разом.

Не знав також, як поводити ся в бюрі в урядових годинах. Тепер серце приказувало ему таку лагідність, таку доброту, що аж розум мусів увійти в ту справу — і так як колись заборонював ему надто велику строгість з огляду на урядові приписи, так тепер велів ему бути менше лагідним з огляду на ті самі причини. Не лиш розум, але той сам невитолкований страх, чи люди не сьміють ся з него, чи не докоряють горбатому тим, що любить, чи не уважають его лагідности за сьмішність і не глузують з него — непокоїли его.

Отже тому для ока, для звичаю, гримнув ще часом на Йосифа, або якого иншого „підданого“, посварив за нечеткє письмо, але як не було конечности, не звертав вже нікому пі листів ні пачок.

В часї коли третий раз виїхав з родинного міста до Варшави, виголосив сьвященик в церкві: Побирають ся Валерий Маркуш з тутешнього прихода з панною Мариєю Казимирчик і т. д.

Хоч намір пана Валерия вже був знаний в місті, то однако доси не було певности, отже не дивниця, що оповіди викликали враженє.

До тої самої церкви ходила звичайно пані Валюсякова, пані Космарек і пані Ковальчик, а що між ними була вже від давна велика приязнь то сідали звичайно на тім самім порозї бічного престола в церкві, кивали до себе підчас проповіди головами на знак, що розуміють ся, коли на пр. була бесіда о смерти, або о пороці пиянства обмови і т. ин. Також разом вітхали, коли треба було зітхати, словом між ними була цілковита угода, з виїмком незвичайних ріжниць, як то бувало колись що-до краски тїла чорта або якої рецепти на відморожене пальців, або скажненини. Крім тих трех річий у всім иншім годили ся.

Очевидно що ті три пані не належали до того самого товариского круга, що горбатий і его суджена — бо одна була послугачкою, друга прачкою а третя кухаркою. Але то не перешкаджало їм живо займати ся справами висших верств суспільности. Впрочім всї три ходили на почту, отже всї три належали безпосередно до підданих пана Валерия, а звістна річ, що підвластні найбільше судять і критикують настоятелів.

Бразилиї, при чім велів собі з гори за всьо заплатити. Від того часу минуло пів року, а еміґранти річий від Нодарі'ого не дістали, помимо того, що вже кілька разів листовно о них допоминали ся.

— **Малолітні еміґранти.** Йойне Цукорник, Йойне Розенталь з Подільского Камінця і Іцик Інзель та Шолем Інзель з королівскої Берези у віці 10—14 років вибрали ся в подорож до Америки. Они мали при собі капітал 70 зр. Коли поліция в Кракові не найшла при них ніяких паперів анї леґітимаций, приарештувала їх і відослала на місце замешканя.

— **Для літератів** особливо початкових, що навіть у Франциї мусять бороти ся з нуждою, заложила пані Іванна Робен при помочи княжни д'Узе позичкову касу, в якій кождий літерат може дістати позичку. Підписує він квіт, на якім обовязує ся словом чести сплатити довг. Речинець сплати необмежений, а слово чести є достаточною порукою.

— **З судової салі.** Перед тернопільским судом відбув ся оногди процес о намірене убийство і підпал. Именно прокуратория обжалувала Мендля Моніеса, родом з Гусятина, стану вільного, літ 29, що в серпни сповнив злочин наміреного убийства на своїм товароши, Йосифі Кацї, бо вибравши ся з ним на роботу в дорогу до Копичинець, вкинув в Заборівцї до кирницї, коли Кац нахилив ся, щоби витягнути відро в гору. На крик Каца прибули нарубки і витягнули его з кирницї. Но тім вчинку удав ся Моніес до двора п. М. Рубля, місцевого посесора, а коли тут дістав лише 2 кр. милостинї, пішов на фільварок і підпалив стирту соломи. Пізнїйше обвинив він Йосифа Каца о співвину підпалу, кажучи, що сей дав ему два сірники для підпалу. Прокуратория обвинила також Моніеса о крадїж черевиків і шкіряного фартуха, вартости 4 зр. і о волокитство. Судиї присяжні заперечили питане в справі наміреного убийства, але за те потвердили всї иншi питаня, а трибунал засудив Моніеса на десять лїт вязницї, заостреної що місяця постом.

— **Вічливий злодій.** Російскі дневники доносять, що злодії по більших російских містах суть дуже вічливими людьми. В Харкові лучив ся такий случай: Панна Л. відобрала на почтї лист з 25 рублями, сховала его до кишенї і ждала на трамвай. На стациї трамвaєвій застала якогось прилично одїтого молодця, що з великою вічливостию поміг їй всїсти до трамваю. На найблизшій стациї молодець висїв, причім зложив паннї Л. глубокий поклін. Коли панна Л. прибула до дому, пересьвідчила ся, що їй витягнено лист з грішми. По чотирох днях одержала панна Л. під своєю адресою з почти пакет, в котрім відослано її украдений лист, розуміє ся, без гроший, з такою допиською: „Поважана Пані! Я вдячний сердечно за 25 рублів, що менї дуже придали ся. Звертаю лист для мене непотрібний. Дуже менї жаль, що Вам прислано таку малу суму, але і за се спасибіг! Нинї їду з Харкова до місця мого уродженя. Прошу вірити, що в разї можности, гроші звернy.... Адресу Вашу я записав собі і тямити буду на неї. Я допустив ся крадежи в потребі. В житю Вашім не приймайте нїколи услуг від незнакомих людий, бо під вічливостию крие ся часто скінчений драб.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 27 падолиста. Комітет для зміни §. 14 відбув вчера засїдане в присутности міністрів Кербера і Кіндінґера. — Перед нинїшним засїданем Палати відбудуть ся клюбові засїданя: німецкої поступової партиї, вірноконституцийної більшої посїлости, молодоческого клюбу і славяньского союза.

Льондон 27 падолиста. Під Есткур прийшло до горячої борби. Анґлїйцї, що хотіли пробити ся через армію Бурів напали на них. Бури побили Анґлїйців і відкинули їх на цїлій лїнії.

Кінставн 27 падолиста. В північнім Каплянді вибухла ворохобня Африканців. Ворохобники лучать ся з Бурами.

Три пані, о котрих бесїда не мали нагоди досить давно бачити ся з собою і висказати свої гадки о деяких річах, або може пани Валюсяковій не прийшло на гадку сказати своїм товаришкам о приязни, яка навязала ся між нею а панною Марисею, коли та шила у пані начальникової виправу.

Але видко нїчого не згадувала о Мариси, бо инакше і Ковальчикова і Космаркова не були би ся відважили виходячи з церкви вести таку розмову:

— А чули ви оповіди? — спитала Ковальчикова. — Бога не боїть ся та потвора. Ну люди, ну, та він таки направду хоче женити ся.

— І що як хоче? — питає вже зловіщим голосом пані Валюсякова.

— От хоче! Не диво, що такому чудови захотіло ся хорошої дївчини. Але аби найшла ся така, щоби він їй не обрид, то вже хиба якась ледащиця.

Пани Валюсяковій заблисли очи.

— Не плетїть, Войціхова, Бог знає що! Гріха не боїте ся? Ледащиця! Яка ледащиця? Ще вас Бог покарає за таке говорене. Золото не дївчина. Таж я еї знаю — лиш до рани приложити, а тихе, спокійне як ягня. От змилувала ся над горбатим, бо й він Боже сотворінє. Чого таке говорити. От!

Пані Войціхова завстидала ся і дуже змалїла — серце почало їй докоряти, що не має співчутя для калїки. Доси цїле місточко ділило ся на два сторонництва — таких що погодили ся з паном Валерием і почали бути для него прихильними і тих, що не признавали ему людских прав, бо они це не знали о зміні, яка лучила ся з горбатим і о обороні Марисї.

Тим послїдним треба було признати справедливість, що були готові відступити від своїх пересьвідчень, коли хто розумно і відважно до них промовив, так як в сїй хвили Валюсякова.

— Нехай лиш покаже ся панна тут, то зараз піду до неї в гостину, бо она варта того і сестру має калїку — а більше нікого на сьвіті. Горбатий хоч горбатий то еї пошанує і добрий для неї буде.

Тут перебила їй пані Космарек, що не так легко давала ся пересьвідчити.

— Я не знаю що так буде, чи він еї пошанує чи ні, але то правда що менї дивно, що дївчина хоче за него іти. Чи бачив его хто коли в церкві? А перехрестив ся коли, похвалив Господа Бога? Клясти то уміє та й тілько.

— Ба, а ви не умієте? — питала злобно Валюсякова.

— Кождий уміє, але перепросить Господа Бога, лиш поганин, фарисей клене а не перепросить.

— Хто его знає, чи й він не перепрошував? Господь розсудить. Она побожна дївчина, ходила кождого дня до церкви і молила ся як сьвята. Хоч би в нїм і зле сидїло то она переминить. Спімнете мої слова.

— І відвагу має той горбатий брати таку хорошу жінку. Не дармо кажуть, що в горбі лихий сидить.

— Неправда, не сидить, рішучо заперечила Космаркова, хоч лиш так аби перечити, бо перед хвилею і она виговорювала на горбатого. — Сьв. Ізидор був горбатий а пішов до неба. Бігме правда — божила ся, коли побачила, що еї товаришки недовірчиво на неї споглядають.

— А ви видїли, що сьв. Ізидор горбатий? Хто вам то казав? — питала недовірчиво Валюсякова.

— А в сьв. Пятницї не висить на стінї, чи що? Чи я сліпа, чи не маю очий? — боронилась обиджена Космаркова і правду казала. В притворі, в церкві сьв. Пятницї був образ сьв. Ізидора, похиленого над плугом. Маляреви якось малюнок не удав ся і плечі сьвятого виглядали дійстно як горбаті.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольсго, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольсго лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави
		а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Скольсго, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Скольсго, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{8}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-оï години вечером до 5-оï години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).